

כותרת: אגדה – עניבות במדבר הכותב/ת: לא ידוע

מעשה באדם שהיה טועה המדבר
נגיד קלהארי, סהרה, חי-בר
ישימון של ממש, בלי הנחות,
מאה מיל לישוב הקרוב, לפחות.
השמש למעלה קופחת כאש,
הצפחת ריקה, גרונו התייבש.
זוחל על ארבע על החול הלוהט
אם לא ימצא מים, עוד רגע הוא מת.

ולפתע, בטרם נפח את רוחו,
מוכר עניבות בא נכחו,
מלוקק, נעלי לק, באמצע אסיאנה,
רוכל אמיתי, לא פטה מורגנה.
קל וחופז, עם חיוך מסולסל,
הוא פונה לזוחל שכמעט הפך ז"ל,
ואומר בנימה עניינית חביבה: "אולי אתה רוצה לקנות עניבה?"

מביט אז האיש, כלא מאמין,
בחיים לא ראה משוגע כזה מין,
ואומר "עניבה, בשביל מי? בשביל מה?
בשביל בן אדם מתפגר מצמא?
באמת לא יפה בגוסס לשטות,
מה שחסר לי - זה מים לשתות."

"מים?" כך סח הרוכל בתהייה,
"מים? נו, אין כאן בכלל בעיה.
אתה זוחל עוד טיפונת קדימה, חביבי,
ומגיע למלון מאוד אקסקלוסיבי.
עצים ודשאים, רימונים, ענבים,
נווה מדבר, חמישה כוכבים.
תאמין לי, אואזיס שהיא חוויה,
שם גם תוכל לשתות לרוויה.
זה קרוב, באמת, זה כאן בסביבה.
אולי בכל זאת, תקנה עניבה?"

"לא, לא" האיש אז אמר בצווחה,
"לעזאזל העניבות המחורבנות שלך".
וכך אפילו בלי תודה רבה,
נעלם הרוכל כלעומת שבא.

בעיני הגווע נידלק אור שמח,
גרר עצמותיו על החול הקודח,
ואכן, אחרי קטע של ייסורים ופרך,
הגיע, בסוף של אותה דרך,
אל שער נעול בחומה המכתרת,
מלון חלומות, מלון לתפארת,
בו גבירים וגבירות יושבים במכונס,
לוגמים אפריטיף ועסיס אננס,
ומסיחים ביניהם, בכך אין כל פלא,
על ריבית ועל בורסה וכיוצא באלה.

אך בטרם הספיק להודות לאל,
על הפחת והנס ולברך הגומל,
זקיף מזויין חסם את דרכו,
העיף בו מבט כבוחן את ערכו,
והרעים בקולו, ביזו הכידון:
"רגע אחד, לאן זה, אדון?"

"אני... למלון", בשארית אוניו
חירחר הגוסס והרים את עיניו
וראה אז שלט, קבוע כחוק,
בשבע שפות, הנראה מרחוק,
שבו, אבוי, כך קרא הנווד:
"הכניסה - עם עניבות בלבד!"